

SUSANNAH NIX

Rakkauden
yhtälö

♥ Rakkauden tiede -sarja

Rakkauden yhtälö

SUSANNAH NIX

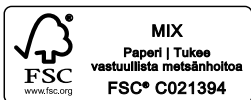
Rakkauden yhtälö

Rakkauden tiede -sarjan ensimmäinen osa

Englannin kielestä suomentanut Saana Rusi

minerva
MINERVA KUSTANNUS
HELSINKI

Englanninkielinen alkuperäisteos:

The Love Code

Copyright © Susannah Nix 2024

First published 2024 by Macmillan, an imprint of Pan Macmillan, a division of Macmillan Publishers International Limited.

Suomenkielinen laitos:

© Minerva Kustannus, 2024

www.minervakustannus.fi

Minerva Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Suomennos: Saana Rusi

Kannen kuvat: Istock

Kansi: Tilla Larkiala / Taittopalvelu Yliveto Oy

Graafinen suunnittelu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-410-007-6

Painettu EU:ssa

Parhaalle ystävälleni Davelle

LUKU 1

KOLME VUOTTA SITTEN

Melody Gage vilkaisi puhelintaan kymmenennen kerran viiden minuutin aikana.

Ei mitään.

Hän huokaisi, tarttui lasiinsa ja siemaisi. Baarissa oli lämmin, mutta hän ei voinut riisua nahkatakkiiaan, koska sen alla oli paita, jonka saumassa oli koko lapaluun pituinen repeämä.

Lisäksi takin riisuminen olisi merkinnyt, että hän aikoi viipyä kauemmin kuin pari minuuttia, mitä hän ei aikonut.

Pitikin mennä näkemään vaivaa. Hän oli pukeutunut suosikkinahkatakkiinsa, vaikka sää oli sille liian lämmin. Takki oli kivoin hänen omistamansa vaate, olkoonkin että se oli löytynyt kirppikseltä. Hän oli jättänyt tavanomaiset Doc Martensinsa kotiin ja sujauttanut jalkaan söpöt balleerinat. Ja minkä vuoksi? Ohareiden.

Hän tunsu jonkun istuutuvan viereiselle baarituolille ja hipaisevan ohimennen hänen käsivarttaan. Hän kääntyi toiveikkaana katsomaan, mutta tulija ei ollut Victor.

Mies, joka ei ollut hänen odottamansa treffiseuralainen, kumartui virnistäen hänen suuntaansa. – Miten menee?

Mies oli nuori, opiskelijaikäinen kuten Melody itsekin, ja hänellä oli punainen Red Soxin lippalakki, kuten monella muullakin Cask'n Flagonin asiakkaalla. Lisäksi hänellä oli yllään jonkin osakunnan "Portot ja parittajat"-teemabileiden paita, mikä vähensi pisteitä jonkin verran. Mies ei kyllä ollut hullumman näköinen. Ihan komea jopa.

Harmi vain, että Melody odotti jotakuta toista... joka oli viisitoista minuuttia myöhässä. Ei mikään ihanteellinen tapa aloittaa ensitreffit.

Melody hymyili uudelle vierustoverilleen kohteliaan vauruneesti. – Ihan hyvin.

– Olet muuten tosi hemaisevan näköinen, mies sanoi ja nojautui lähemmäs.

Ällöä. Melody oli aina inhonnut tuota sanaa. *Hemaiseva*. Oliko yksikään mies koskaan kuvaillut naista hemaisevaksi kuulostamatta limanuljaskalta? Lisäksi miehen hengitys löyhkäsi valkosipulilta. Ei kiitos.

– Kiitos, mutta odotan jotakuta. Hän katsahti taas puhelimeensa. Ei vielääkään viestiä.

– Tiesitkö, yleensä en välitä lyhyttukkaisista mimmeistä, mies sanoi ja viittasi hänen ruskeaan pixie-leikkaukseensa, – mutta sinun kohdallasi voisin tehdä poikkeuksen.

Ääh. Tämän siitä sai kun lähti pois mukavuusalueeltaan. Olisi pitänyt arvata, että illasta tulisi fiasko, kun Victor oli a) valinnut treffipaikaksi urheilubaarin Fenwayn tuntumasta ja b) ehdottanut heidän tapaavan siellä sen sijaan, että he olisivat menneet paikkaan yhdessä.

Melody oli suostunut vain, koska tahtoi epätoivoisesti murtaa vanhat rutiininsa. Hän tahtoi tehdä mitä tahansa

muuta kuin viettää taas yhden lauantai-illan opiskellen asuntolahuoneessaan tai tietokonehuoneessa.

Ja mitä siitä olikaan seurannut?

– Taidat tietää olevasi hemaisevan kaunis, vai mitä? pokaamisen ammattilaisena itseään pitävä mies jatkoi antamatta Melodyn torjuvan kehonkielen häiritä. – Miehet varmaan sanovat sinulle niin koko ajan.

MISSÄ OLET??? Melody tekstasi Victorille hakaten peukaloillaan puhelimen näyttöä.

Hän ei edes sen kummemmin pitänyt Victorista. He olivat kemian kurssipari, mutta heidän välillään kipinöi vain kun oli aika sytyttää kaasupoltin.

Parasta Victorissa oli se, että hän oli pyytänyt Melodya treffeille. Kukaan muu ei sitten ollutkaan. Victor oli ainoa, joka oli osoittanut edes jonkinlaista mielenkiintoa Melodya kohtaan koko vuonna.

Kuten hänen huonetoverinsa oli ystävällisesti muistuttanut, Melody ei ollut edes suudellut ketään sitten sen orientaatioviikon leukakuoppapojan – joka ei seuraavana päivänä humalastaan selvittyään edes muistanut koko tapahtumaa.

Ei hän ollut liiemmin yrittänytäkään. Melody oli käyttänyt lähestulkoon kaiken aikansa opiskellen tai töissä kaa-piakseen kokoon stipendien jälkeen uupuvat osat luku-kausimaksusta.

Opiskelu MIT:ssä oli *vaikeaa*, vaikeampaa kuin mikään muu sitä ennen. Melody oli aina ollut luokan priimus, mutta MIT:ssä kaikki muutkin olivat olleet luokkiensa priimuksia. Täällä piti tehdä kahta lujemmin töitä vain pysyäksään keskijoukossa.

Melody ei viihtynyt keskijoukossa. Hän tahtoi takaisin kärkeen. Vähintäänkin lähelle kärkeä. Ja jos se tarkoitti muutamien bileiden skippaamista, niin olkoon menneeksi. Ei se ollut suuri menetys.

Paitsi että... kun ensimmäinen lukuvuosi oli päättymässä, hän oivalsi, että kaikki muut olivat käyneet ulkona, tavanneet ihmisiä, olleet sängyssä, rakastuneet, eronneet ja rakastuneet uudelleen sillä aikaa kun hän oli hautautunut kirjoihinsa. Muut olivat saaneet *elämyksiä*.

Jos Melody ei pitäisi varaansa, hän astuisi kolmen vuoden päästä maailmaan kandidaatintutkinto taskussaan mutta koululaisen sosiaalisilla taidoilla varustettuna. Hän päätti, että oli aika nähdä hieman vaivaa ja rakentaa akateemisten taitojen ohella muitakin elämäntaitoja.

Niinpä hän oli päätynyt tähän baariin tämän Axelta ja yliyrittämiseltä lemuavan jampan negattavaksi.

Uusi tuttavuus nojautui entistä lähemmäs, painoi olkapäänsä hänen olkapäätään vasten ja hönkäisi uuden valkosipulinhajuisen lehaduksen hänen kasvoilleen. – Mitäs sinunlaisesi tyttö muuten tekee täällä ihan yksikseen?

– Odotan jotakuta, Melody vastasi yhteen purtujen hampaidensa välistä. Hän kurotti kaulaansa ja tähyili ovella parveilevan ihmisjoukon suuntaan siltä varalta, että Victor olisi saapunut paikalle.

– Ei sinunlaisesi tytön kuuluisi olla yksinään. Mitä jos pidän sinulle seuraa, kunnes ystäväsi saapuu?

– Mitä jos et?

– Mitä sinä juot? Tarjoan seuraavan.

– En tahdo uutta...

– Toinen samanlainen neidille, hyypiö huudahti baarimikolle piittaamatta Melodysta. Aivan kuin olisi yrittänyt puhua seinälle.

– Ei maksa vaivaa, Melody sanoi baarimikolle. – En ole jäämässä.

Ihan tosi, hiiteen koko Victor. Hän ei aikonut odottaa enää sekuntiakaan.

– Hei, minne matka? hyypiö protestoi ja tarttui häntä käsivarresta, kun hän liukui alas baarituolilta.

Melody vääntäytyi irti miehen otteesta, kääntyi pae-takseen paikalta – ja iski kasvonsa suoraan toisen miehen rintakehään. Hän katsahti häkeltyneenä ylös *todella* pitkän ja *todella* söpön tyypin sähköyvän sinisiin silmiin. – Oho, häneltä pääsi.

– Anteeksi, että olen myöhässä, muru! Komistus hymyili hänelle hymykuopat loistaen ja otti häntä käsivarresta kuin he olisivat tunteneet toisensa.

Melody tuijotti häntä suu avoinna. Hän oli täysin varma, ettei ollut eläissään nähnyt koko miestä. *Mitä täällä oikein tapahtui?*

Kun tyyppi kumartui antamaan hänelle poskisuudelmia, hän oli niin häkeltynyt, ettei kyennyt liikahtamaan. Poskipusun sijaan mies kuitenkin vei huulensa hänen korvalleen ja kuiskasi: – Esitä mukana, jos haluat eroon tuosta tyypistä.

Okei. Totta helvetissä hän esittäisi mukana, jos sillä pääsisi eroon hyypiöstä.

Hän kietoi kätensä komistuksen kaulaan ja halasi liioitellun iloisesti. Oho, olipas tyyppillä lihaksikas selkä. Hän tuoksuikin hyvältä, kuin kalliilta punapuumetsältä.

Melody kenties halasi häntä hitusen pidempään kuin olisi ollut tarpeen, vain jotta sai nuuhkia tuoksua hieman pidempään.

– Missä sinä oikein viivyit, nöpöläinen? hän kysyi mahdollisimman herttaisella tyttöystävä-äänellä.

Mies kallisti päätään, hänen silmäkulmiinsa ilmestyi huvittuneita naururyppyjä ja suu kaartui virneeseen. – No kuule, *lutunalle*, taisin muistaa väärin missä meidän piti kään taas tavata.

– Senkin hassu, onneksi olet sentään noin söpö. Melody pakotti itsestään helisevän tekonaurun ja töytäisi miestä leikkisästi käsivarteen. Sitten hän kietoi kätensä tämän käsivarren – hyvin vahvantuntuisen käsivarren – ympäri ja veti miehen mukanaan kohti ulko-ovea.

Heidän lähtiessään komistus sinkosi terävän älä-yritymitään-tyttöystäväni-kanssa-katseen kohti hyypiötä, joka peräytyi ja nosti kätensä tavalla joka sisälsi universaalin viestin: sori, ei pahalla. Justiinsa. Mäntti ei ottanut *hänen* kieltojaan kuuleviin korviinsa, mutta sillä sekunnilla kun toinen mies ilmestyi omistajaksi – niin kuin hän olisi omaisuutta – tyyppi nosti rauhanlipun ylös ja liukeni paikalta. Mikä paskiainen.

Hän oli kiitollinen väliintulosta, mutta oli silti mahdollista, että hän oli juuri loikannut *Tähtien sodan* Hutt Jabban luota Sarlaccin kitaan. Niinpä heti kun he olivat näköyhteyden ulkopuolella, Melody päästi miehen käsivarresta ja astui loitommalle.

Avulias pelastaja työnsi kätensä ruudullisten shortsien sa taskuihin ja astahti sivuun väistäessään tarjoilijaa, joka opasti neljän hengen pöytäseuruetta pöytään. Hänellä oli

purjehduskengät ja pikeepaita, jonka kaulukset oli nostettu pystyyn niin, että näytti kuin hän olisi astunut ulos Ralph Laurenin mainoksesta. – Onko kaikki kunnossa? Miehen katse siirtyi hänen käsivarteensa, ja hänen kulumansa kurtistuivat huolesta. – Eihän se tyyppi satuttanut sinua, kun tarttui kiinni? Hänen katseensa oli yllättävän kiltti, varsinkin kun otti huomioon, että hän oli pukeutunut kuin joku yksityisen eliittikoulun kusipää.

– Kaikki kunnossa, Melody vakuutti ja puristi kätensä nyrkkiin, ja hänen teki mieli hieroa käsivarttaan siitä kohdasta, johon hyypiö oli koskenut. – Kiitos kuitenkin avusta.

– Tarvitsetko sinä kyydin kotiin? mies kysyi ja näytti samassa siltä kuin olisi tajunnut, miltä kuulosti, ja lisäsi: – Tai siis, voin soittaa sinulle taksin, jos tahdot.

Melody pudisti päätään. Hänellä oli kirppikseltä ostettu nahkatakki ja reikä paidassa, toisin sanoen hänen opiskelijabudjetillaan ei ollut varaa ajella taksilla. – Kiitos, mutta ei tarvitse. Hän aikoi palata kotiin samalla tavalla kuin oli tullutkin – metrolla.

– Okei, mies sanoi. – Jos olet aivan varma.

– Aivan varma, Melody toisti.

Mies nyökkäsi ja lähti kävelemään ravintolan perälle eikä edes yrittänyt iskeä häntä tai odottanut mitään vastineeksi avustaan. Hmm. Ilmeisesti ritarillisuus ei ollut sittenkään kadonnut kokonaan maailmasta.

Puhelin värähti Melodyn kädessä. Tekstiviesti Victorilta.

Sori tuli este, en pääsekään.

Mahtavaa. Loistavaa. Täydellistä.

– Hei! hän huudahti ja singahti söpön miehen perään.
– Odota.

Mies kääntyi häntä kohti ja kohotti kysyvästi kulumiaan. Vaaleat hiukset heilahtivat otsalle ja mies pyyhkäisi ne hymyillen sivuun. Hänellä oli söpöt hymykuopat. Melody oli aina ollut heikkona hymykuoppiin. Ne olivat hänen kryptoitiittinsa.

Melody veti syvään henkeä ja yritti olla piittaamatta vatsassaan villisti lentelevistä perhosista. Ei tarvitsisi kuin puhua. Kai hän nyt siihen pystyisi. Ei se sentään mitään ydinfysiikkaa ollut.

Ei, vaan jotakin paljon parempaa. Kyllä hän ydinfysiikan parissa pärjäisi. Söpöille miehille puhuminen taas, se se vasta pelottavaa oli. Varsinkin taivaallisen hyviltä tuoksuville, lihaksikkaille hyväsydämisen ritarin perikuvulle.

Baarin kaiuttimista kajahti soimaan Flo Rida ja Soxin pelipaitoihin pukeutuneiden ihmisten joukkio tunki Melodyn ja hymykuoppamiehen välisestä tilasta baaritiskille. Hän tunki kyynärpäätaktiikalla joukon läpi ja mulkoili tunkeilijoita niin terävästi kuin uskalsi, kunnes oli päässyt miehen luo.

– Mikä sinun nimesi on? Melody oli 167-senttinen, ei varsinaisesti lyhyt, mutta mies oli sen verran pitkä, että näin lähellä hänen oli kallistettava päätään taakse katsoakseen miestä silmiin.

– Jeremy.

– Kuule, Jeremy, taidan olla sinulle juoman velkaa.

Mies pudisti päätään, ja hiukset heilahtivat taas otsalle. – Et sinä ole minulle mitään velkaa. Mies pysähtyi ja pyyhkäisi hiuksiaan. – Mutta jos omasta vapaasta tahdostasi kutsut... Taas sama virne. Miten nuo vilkkusilmät

olivatkin niin seksikkäitä? Ei yhden virnistyksen olisi pitänyt saada polvia näin heikoiksi, mutta niin se vain sai. Todella heikoiksi.

– Eipäs nyt mennä asioiden edelle, Melody sanoi eikä kyennyt estämään kasvoilleen leviävää hymyä. – Tarjoan lasillista. Siinä kaikki.

Mies kallisti taas päätään tavalla, johon Melody alkoi ihastua. Ja nuo silmät, nuo näin läheltä katsottuna luvattoman siniset silmät. Taivaansiniset, aivan kuin siinä *Salaisten kansioiden* jaksossa, jossa oli se ihmisiä hypnotisoiva mies.

– Et kertonut omaa nimeäsi, Jeremy sanoi ja katseli häntä järjettömän sinisillä silmillään.

– Melody, hän sanoi ja yritti teeskennellä, että tällainen oli hänelle ihan normaalia, että hän tuosta vain tarjoutui ostamaan juomia söpöille, seksikkäästi virnisteleville ja hiuksiaan heilautteleville miehille.

Jeremy suu kaartui virneeseen. – No siinä tapauksessa, Melody, tarjous hyväksytty.

LUKU 2

Sauraavan tunnin aikana Melody oppi Jeremystä seuraavat asiat:

1. Hän oli kotoisin Los Angelesista.
2. Hän oli juuri saanut reput Syracusesta, joka oli jo toinen college josta hän oli saanut reput viimeisten neljän vuoden aikana (ensimmäinen oli Brown).
3. Sen sijaan että olisi kertonut vanhemmilleen asiaa (taas kerran), hän oli päättänyt ajaa Bostoniin ja viettää viikonlopun Boston Universitytä käyvän kaverinsa kanssa.
4. Hän oli rikas. Ilmeisesti upperikas.
5. Heillä ei Melodyn kanssa ollut sitten mitään yhteistä.

– Okei, entä minkä elokuvan näit viimeksi? Jeremy kysyi ja kurotti kohti Shock Top -olutpulloaan.

He istuivat Cask'n Flagonin perällä ja lukivat toisilleen tutustumispelikorttien kysymyksiä.

– *Prinsessa Mononoke*, Melody vastasi, kun baaritiskin suunnalta kajahti iloisia huutoja. Jokaiselta televisioruudulta näytettiin Red Soxien peliä, jossa kaiketi oli

tapahtunut jotakin jännittävää. Melody ei nähnyt ruutua, joten hän ei tiennyt mitä oli tapahtunut, mutta ympäriltä oli kuulunut enemmän ilakointia kuin buuausta, joten Boston oli ilmeisesti voitolla.

Jeremyn katse käväisi Melodyn takana näkyvässä televisiossa ja palasi sitten saman tien häneen. – En ole koskaan kuullutkaan sellaisesta.

Tutustumispeli oli Melodyn nerokas idea, mutta hän katui sitä jo nyt. Koko peli ainoastaan alleviivasi sitä, kuinka vähän he olivat toistensa tyyppiä.

– Se on japanilainen piirroselokuva.

Jeremy näytti epäilevää ilmettä. – Niin kuin animea, vai?

– Tavallaan, mutta se on loistava elokuva, usko pois.

Jeremy näytti epäilevältä. – No, jos kerran sanot. Minkä elokuvan näit viimeksi elokuvateatterissa?

– Edelleen *Prinsessa Mononoken*, se oli Miyazaki-leffafestareilla. Melody tarttui väärennettyjen henkilöpapereiden turvin ostamaansa oluttuoppiin. Hän oli siemaillut siitä jo tunnin ajan, joten lasin sisältö oli haalea ja väljähtänyt, kuten koko ilta. – Mitä televisio-ohjelmaa katsoit viimeksi?

– Lasketaanko jalkapallostudio?

– Ei, käsikirjoitettu ohjelma.

Jeremy kohotti kättään ja pyyhkäisi hiukset otsalta miettiessään vastausta. Heti kun hän siirsi kättään, hiukset heilahtivat takaisin. Hän oli kipeästi hiustenleikkuun tarpeessa. – Mikä sen nimi on, jossa on ne nörtit ja niiden seksikäs naapuri?

Melody liikahti. – *Rillit huurussa?*

– Juuri se.

Tietenkin juuri se. Ohjelma, joka typisti Melodyn kaltaiset ihmiset sketsihahmoiksi, aivan kuin ihminen, joka oli hyvä matematiikassa ja piti scifistä, olisi hulvaton vitsi. Ohjelma perustui ”kömpelö nörttipoika tapaa hyvännäköisen tytön” -kliseille ja pönkitti stereotypiaa, jonka mukaan vain miespuoliset nörtit harrastivat sarjakuvasankareita sen sijaan, että ne olisivat valtavirran popkulttuuri-ilmio.

– Minkä kirjan olet viimeksi lukenut ihan huviksesi? Melody vaihtoi aihetta, vaikka ei ollut hänen vuoronsa kysyä.

Jeremy pudisti päätään. – En rehellisesti sanottuna muista. En oikeastaan lue vain huvikseni.

Ei tietenkään lukenut. Ja akateemisesta menestyksestä päätellen hän ei todennäköisesti lukenut opiskellakseenkaan.

Jeremyn kulmakarvat liikahtivat. – Vau, taidat parhailaan arvostella minua, vai mitä?

– Enkä! Melody huudahti ja lehahti punaiseksi.

Jeremy nauroi, ja hänen silmäkulmiinsa ilmestyi huvittunut juonne. – Tiesitkö, että olet aivan surkea valehtelija?

– Puolustaudun sanomalla, että itse asiassa tiesin, Melody vastasi, eikä voinut olla hymyilemättä takaisin.

– No niin, miksi MIT? Jeremy kysyi, kun he olivat käyneet enimmänsä osan kulttuurikorteista läpi ja edenneet elämäkerrallisiin kysymyksiin. – Miksei Harvard tai joku muu älykköpaikka?

Melody siemaisi oluttaan. He olivat jääneet seuraaville juomille, jotka tällä kertaa tarjosi Jeremyn musta

AmEx-luottokortti. – MIT on paras sillä alalla, jota tahdoin opiskella.

– Mikä ala se on?

– Tietojenkäsittelytiede. Melody juoksutti sormenpäitään pitkin pöydän pintaan kaiverrettua vinoa sydäntä. Sen vieressä oli melko demoniselta näyttävä hymynaama.

– Miksi sinä sitten valitsit alun perin Brownin?

Jeremy kohautti olkapäitään. – En valinnut. Isä kävi sitä aikoinaan, hän se minut junaili sisään. Jeremy yritti kuulostaa huolettomalta, mutta olutpullon ympärille kiristynyt ote kieli muusta.

– Etkö olisi tahtonut sinne?

– Jos totta puhutaan, en ole koskaan ollut kovin kiinnostunut opiskelusta. Hän kohautti uudestaan olkapäitään. – Ei minulla ollut oikein väliä minne menin.

Melody nojautui taaksepäin, piti kyynärpäät pöydällä ja piteli tuoppiaan. – Mitä aiot nyt?

– En tiedä. Isä varmaan antaa minulle töitä yrityksestään.

Melody ei saanut hillittyä hapanta sävyä äänessään.

– On varmasti kivaa, kun kaikki ojennetaan valmiina eteen eikä tarvitse nähdä mitään vaivaa.

Jeremy äännähti epäselvästi. – Niin kai. Hän tarttui juomaansa ja otti pitkän kulauksen. Hänen kyntensä olivat syvään pureskellut, ja Melody ihmetteli, mitä stressattavaa niin helppoa elämää elävällä ihmisellä voisi oikein olla.

– Mitä, eikö muka ole?

Jeremy liikahti tuolissaan ja hieroi käsiään vasten reisiä. – Hei, tiedän varsin hyvin, että olen oikea onnenpekka, okei? En yritä väittää, että raha tekisi elämästä erityisen

vaikeaa. Minä vain... kukaan ei ole koskaan vaivautunut kysymään minulta, mitä oikeasti haluan. Minun odotetaan vain seuraavan polkua, jonka vanhempani ovat valmistelleet minua varten. Sellaisesta on aika vaikea innostua.

– No, mitä sinä itse haluaisit tehdä? Melody kysyi, koska ilmeisesti kukaan muu ei ollut ennen kysynyt.

Jeremy pudisteli päätään ja tuijotti pöytää. – En edes tiedä. Eikö olekin säälittävää? Minulla ei ole aavistustakaan mitä tahdon, ja siinä se ongelma kai piileekin. Hän nosti katseensa, ja Melodyn selkäpiissä tuntui värähdys, kun heidän katseensa kohtasivat. Jeremy osasi katsoa silmiin niin, että tuntui kuin huoneessa ei olisi muita. – Tiedätkö itse, mitä haluat tehdä?

Melody oli tiennyt sen kymmenenvuotiaasta asti, kun hän sai ensimmäisen tietokoneensa, äidin ystävän vanhan Compaq Presarion. – Minä haluan ohjelmistokehittäjäksi.

– Miksi juuri siksi?

– Koska olen hyvä tietokoneiden kanssa. Ja pidän ai-vopähkinöistä ja voisin uppoutua koodeihin päiväkausiksi. Ja koska ohjelmistokehittäjät saavat hyvää palkkaa ja ala kasvaa, joten minun ei tarvitse koko ajan elää kädestä suuhun, kuten äitini aina joutui.

– Mitä äitisi teki työkseen?

– Mitäpä hän ei olisi tehnyt? Hän on ollut kaupan kas-sana, tarjoilijana, kauneushoitolassa ja myyjänä. Hän on vaihtanut työpaikkaa kuin sukkaa, etsinyt aina jotain parempaa – eikä sellaista koskaan ole ilmestynyt.

Jeremy nyökkäili ikään kuin olisi tiennyt, millaista oli elää taloudellisessa epävarmuudessa, vaikka ei mitenkään voinut. – Entä isäsi?

Tiede ei ole koskaan ollut näin kuumaa!

Melody on korkeasti koulutettu, älykäs ja itsenäinen uranainen. Mutta koulutuksesta ja tieteestä ei ole apua, kun tunne ja järki käyvät kaksintaistelua.

Kun Melody hyväksyy unelmatyötarjouksen, viimeinen asia, jota hän odottaa, on törmätä yhden yön tuttavuuteen yliopistoajoilta. Ei riitä, että tuo komistus työskentelee samassa mailu- ja avaruusalan yrityksessä. Hän on kaiken lisäksi toimitusjohtajan poika.

Jeremyllä on tyttöystävä ja pahan pojan maine, joten Melody päättää pysyä hänestä kaukana ja keskittyä rakentamaan itselleen uutta elämää Los Angelesissa.

Voiko aina varman päälle pelaava nainen ottaa riskin miehen kanssa, joka on hänelle aivan väärä – ja aivan vastustamaton?

Rakkauten yhtälö on kuusiosaisen Rakkauten tiede -sarjan ensimmäinen osa. Sarjan päähenkilöt kamppailevat kunnianhimoisen uran ja rakkauten hetteikössä.

Susannah Nix on Texasissa asuva *USA Todayn* bestseller-kirjailija, joka rakastaa romanttisia komedioita. Romantiikan ja huumorin vastaanantomaton yhdistelmä on tehnyt Susannah Nixin romaaneista maailmanlaajuisen BookTok-ilmion. #Susannahnix on kerännyt 46 000 katselukertaa TikTokissa, ja *Rakkauten tiede* -sarjaa on suositeltu lukuisissa BookTokin videoissa.

KL 84.2

Kansi: Tilla Larkiala /
Taittopalvelu Yliveto Oy

MIX
Paperi | Tukee
vastuullista metsänhoitoa
FSC® C021394

minerva
www.minervakustannus.fi

ISBN 978-952-410-007-6

9 789524 100076